

Tanken paa, at Postekspeditørerne dog vistnok ønsker sig anerkendte — t. Eks. gennem Ansættelsesbrev — som beskikede Postembedsmænd. Der synes ikke at kunne være Tvivl om, at der blandt de ved Privatbanerne virkende Postekspeditører findes en udbredt Frygt for, at en Nyordning vil kunne give Jernbaneselskaberne Mulighed for at benytte et eventuelt »Entreprisesystem« til at slaa Vederlaget for Postforretningernes Bestridelse uforholdsmæssig ned, muligvis endog helt forholde dem det og paalægge dem Arbejdet i Postvæsenets Tjeneste som en Tjenestepligt overfor Banerne. Kommissionen erkender i dette Moment en Risiko for de paagældende Postekspeditører, som man vil føle sig forpligtet til gennem sit Forslag saa vidt muligt at værne dem imod; men som nedenfor skal paavises hænger denne Mulighed kun organisk sammen med en enkelt bestemt Ordning af Entreprisesystemet.

Forinden Kommissionen kommer ind paa det saaledes berørte Hovedspørgsmaal, om Jernbanevæsenet som saadant bør overtage Postbesørgelsen og Postvæsenet som saadant Telegrafforretningerne i Entreprise paa de Steder, hvor særligt Posthus eller særlig Telegrafstation ikke er oprettet, skal man bemærke, at Medhjælpsforholdets Ordning og Honorering hænger sammen hermed og maa afgøres i denne Sammenhæng, medens derimod Spørgsmaalet om Udgifter til Rengøring, Belysning, Opvarmning, Kontorrekvisitter o. l. kan behandles for sig selv. Det kan ikke bestrides, at dette i og for sig — sammenlignet med de principielle Spørgsmaal — mindre betydende Moment kan give Anledning til Gnidning, mere eller mindre berettiget Paastand fra Postekspeditørernes Side om, at deres Honorar utilbørligt beskæres ved disse Udgifter. Kommissionen maa mene, at det i enhver Henseende vilde være heldigt, hvorledes den nærmere Ordning iøvrigt bliver, at disse Udgifter betragtes som Postekspeditørerne uvedkommende, saa at

deres Vederlag bliver Netto — altsaa Vederlag for Ansvar og Arbejdsydelse.

Under Overvejelserne angaaende den fremtidige Ordning melder allerførst det Spørgsmaal sig, i hvilket Omfang Postekspeditionerne bør udskilles fra Jernbanestationerne og gøres til selvstændige Posthuse og Telegrafforretningerne henlægges til Besørgelse ved Telegrafvæsenets egne Tjenestemænd. Det maa selvfølgelig erkendes, at Postvæsenets og Telegrafvæsenets Personale har nogen etatsmæssig Interesse, særlig under Hensyn til Avancementsmulighederne, i at Forretningerne adskilles og i, at der ikke lægges en for nøjeregnende Betragtning af Forretningernes Omfang til Grund ved Afgørelsen heraf. Men det maa straks indrømmes, at der ikke fra Personalets Side i Almindelighed er presset utilbørligt paa for at opnaa Udskillelse i de enkelte Tilfælde, og Administrationen er nærmest tilbøjelig til at vente saa længe som overhovedet forsvarligt. Alt i alt maa derfor de samfundsmæssige Hensyn indrømmes at have været ledende i Betragtningen af dette Spørgsmaal.

Kommissionen skal som sit Synspunkt fremsætte følgende:

Afgørelsen af, om Stillingerne vedblivende bør være forenede eller bør adskilles, maa træffes i hvert enkelt Tilfælde under Hensyn til, om de Forretninger, som ikke hører under den Etat, hvori paagældende er ansat, har antaget et saadant Omfang, at Forretningernes Udførelse lider derunder, dog at Udskillelse ikke bør finde Sted, med mindre der kræves mindst een Mand's fulde Dagsarbejde til de udskilte Forretningers Bestridelse. Efter Omstændighederne vil det i de enkelte Tilfælde desuden naturligvis være at tage i Betragtning, om Udskillelsen medfører Nedgang i Udgifterne — enten til en Mand's Dagsarbejde eller til Overarbejde — for den Station eller det Posthus, hvorfra respektive Postforretningerne eller Telegrafforretningerne udskilles. Sammenhobning paa